Mircea cărtărescu / dublu CD

disc 1

CÂND AI NEVOIE DE DRAGOSTE

când ai nevoie de dragoste nu ţi se dă dragoste.
când trebuie să iubeşti nu eşti iubit.
când eşti singur nu poţi să scapi de singurătate.
când eşti nefericit nu are sens să o spui.
când vrei să strângi în braţe nu ai pe cine.
când vrei să dai telefon toţi sunt plecaţi.
când eşti la pământ cine se interesează de tine?
cui îi pasă? cui o să-i pese vreodată?
fii tu lângă mine, gândeşte-te la mine.
poartă-te tandru cu mine, nu mă chinui, nu mă face gelos, nu mă părăsi, căci n-aş mai suporta înc-o ruptură.
fii tu lingă mine, ţine cu mine.
Înţelege-mă, iubeşte-mă, nu-mi trebuie partuze, nici conversaţie, fii iubita mea permanentă.
hai să uităm regula jocului, să nu mai ştim că sexul e o junglă.
să ne atasăm, să ajungem la un echilibru.
dar nu sper nimic. nu primeşti dragoste când ai nevoie de dragoste.
când trebuie să iubeşti nu eşti iubit.
când eşti la pămint nicio femeie nu te cunoaşte.

POMPEI

mă plimb printre ruinele tale, femeie.
fireşte, cerul este albastru, ca linga mediterană, dar cum este posibilă atâtă distrugere?
aleile şerpuiesc pavate cu pietre albe printre statuile decapitate şi zidurile rămase-n picioare, pinii răsar de unde nu te aştepţi, vizibili prin câte o fereastră, o boltă o curte interioară cu un ciot de havuz.
sunt fresce, chipuri de animale desenate cu ce dermatograf pe tencuiala slinoasă?
menadele sunt roşu-cărămizii – cu ce ruj au fost mâzgălite?
ce amintire, din ce oraş, din ce seara, le umflă sânii rotunzi?
norii trec pe deasupra ca nişte furouri mototolite furtunile trec şfichiuind bucătile de cornisa ca nişte cearşafuri ude de transpiraţie.
fireşte, au mai rămas schiţe vagi de tricliniu, graminee foşnind lângă pulpa satirului

dar unde este ruina unei guri râzând cu necaz şi dispreţ, unde sunt vestigiile ochelarilor de soare, brichetei pall mall, unde sunt termele de faianta şi fard ale snobismului tău?

sunt vitrine apoi, cu oameni pietrificaţi, cu câini surprinşi de catastrofa încolăciti dormind sau abia făcând ochi cu strãzi pe unde umblam bârfind, spunând bancuri, punându-ne piedică uitându-ne prin garduri la maşinile garate prin curţi, la pensionarii pictând cu terebentina şi duco tablouri de gang, totul, totul rãmas ca atunci: rochii pietrificate gesturi de sist în vitrine.

pe-acolo mai trec doar ca turist, agasat de localnici asaltat de ghizi şi hamali, cu nasu-n prospecte

gãsesc uneori câte o fibulã coclitã-n pãmânt încolăcită de râme şi urechelnite.

rãtãcesc sub soarele orbitor printre coloanele astea nenorocite, printre dãrãpãnãturile astea, printre buzele tale, nãrile tale, unghiile tale, mofturile, timiditatea ta…

disc 2

GAROFITA

Teiul Doamnei pare zugravit în cridã.
În cofetãrie intră o gravidã.
Astfel stã la coadã între musterii
Ca o garofita între pãpãdii.
Astfel între brazii cu tulpini de ceară
Ling-un şipot dulce sade-o căprioară.
Checuri cu stafide doarme în vitrine.
E frigoriferul greu de savarine.
Eu la o mãsuta îmi consum frucola
Şi citesc cum Nică pleacă la Socolã.
Că-l predau pe Creangã astãzi la amiazã.
Musterii merge, coada-nainteazã…
Rumeioara juna, cu burtica mare.
A ajuns în fatã chiar la vânzãtoare:

— Muma-mea, duduie, astãzi m-a trimis să îmi dai pachetul ce i l-ai promis:

patru excelenturi, două amandine şi ilone şase, glazurate bine, cinci cutii de frişcă albã ca zãpada şi fursecuri unse gros cu socoladã.

Vânzãtoarea scoate un oftat adânc.
Pe la mese pruncii cremele-şi mãnânc.

— Mergi şi spune celei care te-a trimis
Că i-am pus şi nuga, un delicates.
Şi că totul face, socotit în lei.
Doar un fleac, o sută patruzeci şi trei.
Lãmpile gãlbuie, de la fondul plastic.
Dau cofetãriei un lucit fantastic.
Iar copila noastră, gales durdulie.
Vine la mãsuta-mi cu o sarailie.
Coamele îi trece dincolo de şale.
Are sub bluzita douã portocale
Iar sub gene lunge, ca de hurioară.
O privire dulce, ca de surioară
Şi-un obraz ca luna, pal îi scânteiazã.
Musterii merge, coada-naintează…
Eu îmi pun şepcuţa şi cu forte nouã
Merg să-l iau din stradã pe 109.

POEMA CHIUVETEI

Într-o zi chiuveta căzu în dragoste iubi o mică stea galbenã din colţul geamului de la bucãtărie se confesã muşamalei şi borcanului de muştar se plânse tacâmurilor ude.

În altã zi chiuveta îşi mãrturişi dragostea:

— Stea mică, nu scânteia peste fabrica de pâine şi moara dâmboviţa dã-te jos, căci ele nu au nevoie de tine ele au la subsol centrale electrice şi sunt pline de becuri te risipesti punându-ţi auriul pe acoperişuri şi paratrãznete.

stea mică, nichelul meu te doreşte, sifonul meu a bolborosit tot felul de cântece pentru tine, cum se pricepe şi el vasele cu resturi de conservã de peste te-au şi îndrãgit.

vino, şi ai sã scânteiezi toatã noaptea deasupra regatului de linoleum crãiasa a gândacilor de bucãtărie.

dar, vai!

steaua galbenã nu a răspuns acestei chemãri căci ea iubea o strecurãtoare de supã din casa unui contabil din pomerania şi noapte de noapte se chinuia sorbind-o din ochi.

aşa că într-un târziu chiuveta începu sã-şi punã întrebãri cu privire la sensul existentei şi la obiectivitatea ei şi într-un foarte tãrziu îi făcu o propunere muşamalei.

…cândva în jocul dragostei m-am implicat şi eu, eu, gaura din

perdea, care v-am spus această poveste.

am iubit o superbã dacie crem pe care nu am văzut-o decât o dată…

dar, ce să mai vorbim, acum am copii preşcolari şi tot ce a fost mi se pare un vis.

MICA ELEGIE

Iubeşte-mã, pentru că şi eu te iubesc, ţine la mine, pentru că şi eu ţin la tine, soarele e galben, cerul e albastru, norii sunt albastru deschis, deci, dragã, să ne bucurãm de viatã

„… până nu se rupe funia de argint, până nu se sfãrâma vasul de aur…”

câmpiile sunt verzi, şoselele sunt prãfuite dealurile sunt aurii, viaductele de cărãmidã respiră, tu eşti o fatã buna la sfârşit de concediu mama ta e o femeie de treabã.

Încearcă să te porţi frumos cu mine, să nu mă chinuieşti, să nu dai frâu liber agresivitãtii din tine;

nu te gândi neapărat la mãritis, lasã lucrurile să curgã, iar când faci dragoste, nu te gândi că faci dragoste.

m-am sãturat de amoruri cu pandalii

cred că şi tu ai avut experienţe din astea: muşcatul pernei, ore şi ore de tenis doar ca să uiţi telefoane la care tremuri ca pus în priza – s-au dus dracului zilele alea, s-a dus psihi-mu, contaki-mu…

deci iubeşte-mã, pentru că şi eu te iubesc, ţine la mine, pentru că şi eu ţin la tine, şi chiar dacă n-avem bani deocamdatã, să ne bucurãm de plãcerea de a iubi, şi să ne grãbim să trãim.

„… până nu se rupe funia de argint, până nu se sfãrimã vasul de aur…”

STELUTE ÎN GENELE EI

Ningea pe Colentina şi erau stelute în genele ei.

Tramvaiul patru cotea înzãpezit la Sf. Dumitru şi erau stelute în genele ei.

Ningea, ningea, ningea pe Colentina demult, demult…

da, dragii moşului, erau…

erau stelute în genele ei.

Ningea pe firele de troleibuz, pe toneta de tichete ITB

ningea pe mustaţa mea şi pe gagica în roşu de-alãturi tramvaiele aveau ştergãtoare de parbriz şi erau… hai, toţi în cor:

erau stelute în genele ei.

Eram student, era studenta eram eminent, era iminenetã şi erau stelute în genele ei.

Aerul era rece, tramvaiele reci maxi-taxiurile abia înfiinţate mergeau toate pe patru roate şi erau stelute în genele ei.

Ningea uşurel, cu fulgi catifelati peste fabrica Stela peste blocul lui Ghiu, peste pomii înzăpeziţi…

ea spunea ceva, dar camera mea video n-are sonor așa că nu mai ştiu ce spunea.

Ea mă ţinea de mâna şi tramvaiul patru trecea şi ningea şi erau… da… da, dragii moşului…

Eu eram un copil, ea era o copilã eu stãteam la bloc, ea st-atea la vilã şi erau stelute în genele ei.

Eu aveam viziuni, ea avea pandalii restul e în „Poeme de-amor", precum ştii dar lãsati-o baltã, copii:

erau stelute în genele ei.

CORUL: Erau stelute, erau stelute, erau stelu-u-ute

În geeeneeeleee eeei!

Aici poemul ar trebui să se-ncheie dar nu înainte de-a vă da o cheie a-ntregii întâmplãri:

Ea e o fată de peste blocuri şi mãri acum e maritată, gravidã, n-are nicio importantă.

Amorul nostru nemuritor s-a dus dracului.

Acum nu mai sunt stelute în genele ei.

Acum nu mai e nicio steluta în genele ei.

Aşa, ca să ştiţi, dragii moşului.

TOAMNÃ CU LUNÃ ÎN ANII '60

Toamna cu luna când porţi peste pulovãr o niciodată căptuşită cu totdeauna când ştii că ai mai iubit şi ai să mai iubeşti printre taxiuri nefireşti.

Toamna cu luna când cabinele de telefon scânteiazã când ştii că nimic nu dureazã când până şi vitrinele graseiazã şi vocea tremură, şi serviciile de porţelan se fac zob.

Toamna de sticlã când magnetofoanele se fac zob când mixerele de plastic palesc când aspiratorul asudã rece când trusa de şurubelnite hohoteste când maşina de spãlat cu ochiul rotund şi coniacul cu patru stele se-ngãlbenesc şi cad de pe ramura minţii mele şi toamna de vermut se crede tinară uneori…

Noi n-o să mai ţinem unul la altul.

N-o să ne mai facă plăcere să ne vedem fetele, râsetul.

Noi n-o să ne căsătorim, n-o să avem copii şi n-o să îmbătrânim împreună.

Mi-e aşa de clar lucrul ăsta acum.

Iar vieţile noastre n-or să fie îndelungate ci scurte, haotice.

Zi, noapte, zi, noapte, zi, noapte august, decembrie, aprilie…

Toamna cu luna aş vrea atât de tare să fim acum împreună să privim vitrinele împreună să numărăm taxiurile împreună şi să ne ningă frunzele-ngălbenite.

DUPĂ O CUNUNIE LA – 21*, TOTUL SE DOVEDEŞTE A FI PERFECT

În capot mov cu ape cu fundă galbenă-n par oh, cri, cât de aproape eşti de adevăr!

pisica, iubita, sotie în papucii pufoşi oh, cri-cri, din Coran şi din Bosch tu vii, vii să-ţi lipeşti de mine palmele sidefii…

e atât de bine, oh Doamne atât de bine cu tine!

n-am mai citit nimic de trei săptămâni iar pentru mine poezia e zero

Helespontul e pe biroul meu cu maşina de scris eu sunt Leandru şi tu eşti Hero.

şi totuşi oftez, şi totuşi mi-e frică şi mi-este rău…

Kitty drag, mi-e frică de viată mă tem că existăm cu adevărat.

că nu ne vor lăsa să-ţi mângâi părul buclat că nu vor permite Ficţiunii, Utopiei să fie realitate, că vom fi prefăcuţi în citate.

dau pick-up-ul tare şi la ochiul de aragaz oh, cri, te-nconjor de grumaz fetiţă, duduie şi doamnă din Arhipel, cri-cri a mea la tine vine Prerafael să-ţi contureze carmin cu penelul bosumflat, boticelul.

DIN NOU SINGUR

soare cu dinţi la intersecţia din Doamna Ghica.

ne-a îngheţat la toţi pielicica.

trotuarul curat scânteiază ca mică.

trec pe lingă farmacie, cofetărie şi loto-prono.

viaţa mea e pe stereo sau pe mono?

fredonez în gând din lenon şi yoko ono.

oh soare, în tehnometalul din colţ reverşi miliardul tău ieftin de volti, oh, soare, soare galben printre nori dezinvolţi!

din nou singur din nou visând la…

am acum o femeie şi voi avea un copil şi din nou singur.

voi mai trãi o vreme, voi fi trist pentru mãruntisuri.

noaptea, venind spre blocul meu, voi privi stelele şi voi încãrunti şi nu voi înţelege mai mult ca acum.

nu sunt diferit de alţii, cum am crezut.

m-am înşelat.

vor trece anii, corpul se va uza, vor apărea boli şi oricât de fericit voi fi fost va veni un moment când voi spune: adio.

adio tinereţe, adio viaţa, adio imagine, gust, miros, adio spaţiu adio structuri, energii, adio timp şosele şi magazine adio dragoste adio Cristina şi visul va fi gata.

din nou singur, gândindu-mã la...

oh, soare, la Fortuna au cartoane cu ouã abia se târãste 109

şi mi-au îngheţat în mânusi lãbutele amândoauã.

trec fermecat prin gangul bãlai.

viaţa mi-o amplific prin staţia de tramvai şi-o aud în blocurile de sub sky.

pãrul mi-e rece ca apa-ngheţatã un balkanar trece ca o sãgeata are turturi cafenii sub motor, sub prelatã...

mă vãd în uşa de sticlã a farmaciei 111:

sunt zgribulit, neras, cu fata supta.

sunt din nou singur.

(unde e ea?)

la fiecare bifurcaţie am ales.

m-am angajat pe o stradă neagră.

de-acum nu mai am ce alege.

e drumul final.

am vrut să fiu un om bun şi în parte am reuşit dar nu mi-a ieşit să fiu un om înţelept şi nu am priceput mare lucru.

am vãzut un film cu o locomotivã apropiindu-se şi locomotiva a nãvãlit în salã.

mi-a fost teamã cã voi ajunge adolescent şi am avut oroare de maturitate.

acum mă plimb şi visez...

de-acuma totul e hotãrât.

e drumul final.

cabine de telefon sunt trei şi albastre.

alãturi ţiganca vinde zambile albastre.

la electrice în vitrinã sunt albaluxuri albastre.

şi iar acasă. nu am scrisori.
liftul mă suie la 8, linga nori.
am cumpãrat numai napolitane şi flori.
ce linişte e în apartament.
şi sunt dungi groase de soare pe bibliotecă, pe pick-up…
Îmi fac un ness într-o ceşcuţa de Iena.
sunt singur.
mi-e somn.
PROFITEROL
Toamna a sosit anul acesta fulgerãtor:
mâncam împreunã un profiterol la cofetãria de vizavi de Cocor.
Când l-am început, era vara;
pe la mijloc linguritele reflectară foile carpenilor îngălbenite spitele căruciaorelor ruginite.
La centrul de-alături, unde se umplu sifoane, roata mare, albastră şi cele douã pistoane umflau sifoane cât nişte zepeline:
călare pe ele, copiii ieşeau plutind direct prin vitrine.
La baraca unde se-nregistreazã muzică pe casete difuzorul de la intrare emitea doar sonete şi pe casetele AGFA aliniate erau înregistrate râsete, râsete de femei.
La fierãrie, în truse, şurubelniţi şi chei se corodau în vântul roşu al toamnei
Sclipea fascinat inelul de pe degetul doamnei care vindea broaste yale.
Canari şi sticleti în colivii zburau moale.
Când ai înghiţit ultimul strop de glazură se schimba ceva în arhitectură:
puştoaicele triste pãseau legãnat pe glezne postmoderniste;
blocurile de peste drum aveau frontoane de roua pe colonade de fum;
Iar copacii purtau frunze abundente, uscate, crocante care cădeau în par la amanţi şi amante, frunze mirosind a diamante…
La alimentara era multă lume căci se vindeau ciocolate chinezeşti cu alune şi adusese şi vin spumos, şampania celor de jos…
În mercerii aveau aţa de macrameuri şi foarte ieftine bijuterii iar la farmacie cactusii din vitrinã dãduseră floare portocalie…
În fine iatã ce mai vedeam prin perdelele în ruine:
O ţigancă vânzând la colţ inele calpe, piatră ponce pentru talpe.

„Ciunga” şi „vereghete”.

oja, benzinã pentru brichete şi tot ce nu-ţi mai trece prin gând…

Cele un milion de pleoape mi se închid rând pe rând…

Era toamna, Cri. Erai aşa comică:

te strâmbai când înghiţeai apa tonica, mã-ntrebai de ce pe frigorifer scrie „Stella”.

şi dacă am citit Cortázar, „Rayuela”.

şi dacă e adevărat că nu mai eşti o fetiţă şi dacă s-ar putea construi un minister din halvita şi dacă norii deasupra repetã evoluţia speciilor şi dacă plantele au sensibilitate şi dacă e ceva real în catoptromantie şi dacă Trakl a fost farmacist iar Novalis geolog şi dacă exista undeva, în lumea asta vreun loc unde am putea să ne ducem viaţa la modul nostru blând-ticnit, inofensiv-halucinant, liniştit-arzãtor, realist-visãtor, citind, ascultând muzică, scriind versuri, mângâindu-ne şi fiind absolut siguri că niciodată nu vom îmbãtrâni şi că moartea e o prostie şi că universul va rãmâne un incendiu etern, o toamna enormã şi dacă vei termina facultatea, şi ce va fi p-ormã şi dacă mi se pare stupid şi dacă Arcimboldo, şi dacă Gide…

Pe Mitropolie seara-naltã alte turle de fetru, alte cupole de muşama.

Aerul devenea cafeniu şi niciun tramvai şi niciun taxiu…

Am dat mãruntisul şi am plecat spre „Scala” pe jos, asfaltul de cuarţ ni se lua pe tãlpi de microporos, pãrul de struguri, de bame, de piersici îţi flutură şi-n semn că toamna te posedã aveai la urechi, în loc de cercei doi păianjeni cu cruce pe două fire de funigei, vrãjind din picioare…

Dacă ne grãbim, ajungem după completare.

FEMEILE

femeile sunt interesante până în 20 şi peste 30 – ei, da cam 5 înainte şi 5 după ce puşti nu-şi doreşte, când nici nu ştie cu ce seamanã „obiectu”-ãla, o muiere de 30 de ani?

ce chelios la 35 – 40 nu vreo o fisneata?

când ai grasã, vrei slabã – căci femeile sunt interesante puţin sub silueta şi puţin peste

când ai avut o lascivã, parc-ai vrea, nu ştiu cum, o ruşinoasã, care să-ţi spunã sã stingi lumina…

Mares şi Dinu (Dumnezeu să-l ierte)

la Dinu, într-o noapte de chef generaţionist în bucătărie, cu păhărutele: „Dom-le, cel mai mişto lucru din lume e să regulezi o femeie, sa aşa şi pe dincolo şi aşa, şi altfel” – şi două ore au vorbit doar de asta, cu detalii, motanii…

femeile sunt de fapt la fel ca noi sunt şi ele curioase ca noi ştii, te uiţi la una pe stradă sau în tramvai şi te gândeşti: dom'le, cum ar fi?

aşa se gândesc şi ele.

Şi cum găsesti bărbaţi sfioşi ca nişte fetiţe aşa găsesti şi fete care gata la fermoar când rămân singure cu un tip.

Radu (la Rahova, într-o seară rece la o bere la halba, şi mai rece):

„24? Tu vorbeşti serios? Pai eu la 24

mă săturasem de gagici, avusesem căcălău…”

şi-apoi, jucându-se cu bricheta: „Uite care-i treaba:

poţi să fii cine-ai fi, o muiere nu stă cu tine dacă nu simte c-o stăpâneşti poţi să fii cel mai mare mahar sau geniu, facu-le şi dregu-le…”

femeile nu sunt oameni nu te poţi înţelege cu ele asta afli mai ales după-nsurătoare să vezi porumbita ce vânt îşi ia ce strigă la tine ce program face cu tine…

e drept că atunci nu mai e acelaşi lucru.

după cinci ani de convieţuire când îi pui mâna pe fund, parc-ai pune pe-al tău.

Dom Nichi, la Berlin (eu şi Traian ascultându-l cu votcile-n fată):

„Ăsta e ca şi cu femeile: când vezi pe stradă una cu dunga ciorapului puţin într-o parte îţi dai seama că e acolo ceva în neregula, că e abordabilă.

Corectitudinea perfecta inhibă, şi la femei şi într-o opera”.

Şi noi: „Excelent, excelent, dom'profesor!”

femeile splendide şi femeile urâte sunt O.K.

fereşte-te-n schimb de fata obişnuită, care, în blugi şi tricou stă, nici urâta şi nici frumoasă în staţia de tramvai.

Ea-i ca şi tine şi te aşteaptă.

MIROS DE FRUNZE USCATE

miros de frunze uscate…

am avut odată o proprietena…

eram atunci un licean, şi odată i-am spus ca să fac pe nebunul (eram poet): „ştii, eu văd mai multe culori decât alţii”, iar ea.

M., mi-a răspuns „pai de ce nu consulţi un ocultist?”, dar pe bune, fără mişto… miros de focuri de frunze uscate prin curţi, pe Barbu Văcărescu, pe lângă ISPE…

Împodobeam atunci toamna cu diamante: o gagică mi se pare cu plete (sau manusi?) de diamant totul era de diamant pe atunci şi dacă oamenii defecau făceau diamante, zornăind în closet, şi dacă pomii aveau frunze, trebuia ca ele să fie de diamant.

plângeam bătind la masină poeme dar femeile din ele erau inv-inventate nu ştiam să fac dragoste, încercasem şi nu reuşisem, puşti puşti gelos şi zălud… cenaclist de luni…

studinte…

ce dulce să mângâi o fată între picioare când e goala şi foarte, foarte umană nu „femeie”.

şi când e toamnă afară, şi dacă geamul ar fi transparent ar trece prin el mirosul toamnei: frufrunze uscate şi limbi roşii de foc prin curţi…

sexu-i complet aiurea în cărţi şi în filme-patima fucking ’n sucking nebunie când e de fapt atât de dulce şi trist şi corpurile sunt atât de cuminţi e şi fucking ’n sucking dar în general şi mai tot timpul e… altfel, e…

Mir-Mir-aşa îmi spune ea şi când sunt sucarit îmi apune Mir-Mir.

În lift, când ne-ntoarcem din oraş şi când au furat iarăsi becul îi pun o mâna pe fund şi-i spun fioros: „gata, nu mai scapi… te violez!”, iar ea intră în joc:

„Ia mâna, domnule, sau te pocnesc de nu te vezi!”

şi-n fata uşii descuiem şi ne pomenim în căsuţa noastră ţicnită şi ne doare-n dos de toţi şi de toate…

Iar acum marele maestru al finalurilor de poem, vă propune un final perfect de poem:

„Ah, mirosul de frunze arse, de foi arse prin curţi, de foi de diamant din Aer cu diamante …”

SUNT GELOS, LUA-M-AR NAIBA…

Sunt gelos. Ştiu că nu e frumos

Ştiu că nu-i de folos, şi cu toate astea sunt gelos.

Sunt gelos când fac baie, când râşnesc cafeaua, când mă-ntorc prin ploaie

De la serviciu

Când ascult vreun disc cu Baniciu.

Sunt gelos când mă piaptăn şi când îmi trag pantalonii
Şi când apar la TV, când privescc pietonii
Ce se holbeazã la B.C.U.
Când vãd damele din fata hotelului Bucureşti, care nu spun nu
Şi se duc cu băieţii
Dacă primesc marafetii.
Î’mi pare rău, dragoste, aşa sunt, nu pot fi altfel.
Nu mă pot stăpâni să nu te vãd la altul în braţe
Nu pot să-mi stăpânesc chinul ãsta interior
Să nu-ţi fac reproşuri când vii târziu…
Mi-e frică atunci când eşti prea veselã
Şi m-apucă dracii când te vãd amãrâtã
Şi mă gândesc: hait! acum a făcut-o!
Hait! A făcut-o, e clar!
Sunt gelos. Ştiu că nu e frumos.
Ştiu cât sunt de hidos, şi cu toate acestea sunt gelos.
Sunt gelos când mă duc la dentist
Când vorbeşte la „Actualitãti” vreun iredentist.
Sunt gelos când facem dragoste şi când dorm
Sunt gelos, enorm!
Mă gândesc că se ştie şi că amicii mă privesc cu milã.
Î’neerc să te fac să te trãdezi prin metode subtile.
Fac pe liberalul în probleme sexuale
Te privesc în ochi, te rog să nu mă minţi.
Stau îmbufnat câte o dimineaţă întreaga
Şi nu mai sunt eu însumi, nu mai sunt eu însumi, dragoste!
Sunt gelos când bat la masinã
Sunt gelos când îl citesc pe Musina
Sunt idiot de gelos când în Kundera toţi se culcă
Cu toate, şi când în decor Ioana Bulca recitã ceva
Sunt gelos când tai un calup de halva.
Gelos când ud florile, când strãnut
Bãnuiala mă strânge de gât
Scenariile mă înnebunesc
Posibilitãtile, probabilitaile mă aiuresc.
Sunt gelos când mãnânc
Şi îmi muşc unghiile şi mă foiesc şi plâng…
Îmi pare rău, dragoste.

Asta e.

IARNA

Iarna, în lumina albastră a aragazului stãm în bucãtãrie vorbim discuţii până spre dimineaţã…

Focul albastru pâlpâie la cele patru ochiuri şi noi stãm fatã-n fatã, cu pahare aburite în mâini şi ne-apucă, aşa, ne cuprinde un farmec…

vorbim în semiîntuneric nu ne privim în ochi ne spunem ce n-am fi visat să ne spunem vreodată…

Privim focul albastru cu vinisoare roşcate simţim căldura, ne apucãm câteodatã de mână şi-ncepem iar cu autoanaliza sau cu micile bârfe sau fireşte, cu situaţia.

Geamurile îngheţate până sus câteodatã le mai deschidem când se face prea cald şi aerul negru de-afară se umple de aburi

Toate luminile sunt stinse la blocul de vizavi toţi dorm.

La lumina albastră a aragazului bucãtãria noastră micuţa se face şi mai mică ne-mbracă strâns, iar noi vorbim discuţii şi suntem unul singur cu adevărat noi suntem unul singur.